

Колись у дитинстві мені дуже подобалося спостерігати за перекоти-полями: котяться собі рослини, гнані вітром... Втім, зупинитися їм було важко. Як і зрозуміти, куди їх занесло. З людьми іноді трапляється те саме. Проте, як на мене, ми великою мірою визначаємося тим, звідки ми родом.

Ми – те що нас оточувало з дитинства. І у кожного є місце, де він – вдома.

Для мене це Хортиця, Степ і Море. Можливо, саме тому їх так багато у моїх віршах і не тільки. І я їм безмежно вдячна за те, що вони у мене є... А я, своєю чергою, є у них. І відчуваю їхньою маленькою, але невід'ємною часткою.

Блукаючи Островом, розминаю в пальцях пучечок чебрецю... Що я маю відчути – тут, де навіть вітри падають навколішки? І все так – спадком вольниці – розкинулась Хортиця. І все так – ятаганом турецьким – занесено над нею місяць. І все так – незмінною вартою – чатують у скелях душі братів моїх.

Блукаючи Островом...

Написав administrator

Вівторок, 01 грудня 2009, 02:00 - Останнє оновлення Четвер, 22 серпня 2013, 14:32

Степ... Праматерія, з якої творяться віки історії, щоб знову розчинитися у ньому, коли прийде час. Так скажу, брате мій, сестро моя: Степ еси і в Степ повернешся. Початок і кінець усього суцього – Степ. Більше ніж життя, ніж твердь, ніж основа. Всесвіт для всього

в нім суцього – непідвладний осягненню. Більше ніж смак, більше ніж запах, більше ніж дотик – даність. Триплетом нашого коду – належність Йому, приреченість на Нього, служіння неосяжному мерехтінню на межі міфу і реальності.

Примружуєшся і, всією шкірою відчуваючи його, раптом усвідомлюєш: вдих – вгору – видих – вниз – вдих – вгору...

Але ритм завжди той самий. Головне, щоб дихання залишалося рівним. Це і є буття як воно є. Дихання-в-собі. Головне – вчасно вдихнути, аби не втратити відчуття себе.

Написав administrator

Вівторок, 01 грудня 2009, 02:00 - Останнє оновлення Четвер, 22 серпня 2013, 14:32

Пообіцяй мені завжди лишати на березі місце для наших слідів, моє серце-у-хвилі!..